

stå. Der oprettes trods arbejdsgivernes vedvarende påstande om begyndende flaskehalse alt for få praktikpladser inden for erhvervsuddannelserne, og arbejdsgiverne unddrager sig konsekvent ethvert medansvar for at integrere langtidsledige og medlemmer med særlige problemer på arbejdsmarkedet.

Lovforslaget indeholder en begrænsning af lediges mulighed for at søge uddannelse efter eget valg. Det skæres ned fra 52 uger til 6 uger, og den kan ikke bruges i aktivperioden, og det vil sige, at det skal gøres inden for det første år.

Intentionen om, at arbejdsformidlingen skal kontrollere, godkende og lade al fremtidig uddannelse indgå som led i en handlingsplan, er i virkelighedens verden ufleksibel og bureaukratisk. I øjeblikket venter f.eks. omkring tusind arbejdsløse nordjyder på et tilbud om aktivering inden 31. december i år. Der kommer endnu 1.800 i aktivperioden, det viser arbejdsformidlingernes egne beregninger. Hvis de skal opfylde deres forpligtelser, skal de sende 42 pct. flere i aktivering, end det er lykkedes dem at få plads til i det første halvår af 1998. København har lige så store vanskeligheder med at skaffe de nødvendige tilbud.

Det siger mig, at vi har ret god grund til at frygte, at manglende ressourcer og pres på krav om aktivering reelt vil betyde en stopklods for de lediges reelle muligheder for at komme videre med uddannelse. Det er positivt, at de ledige på uddannelsesorlov ikke længere skal stå til rådighed inden for de 6 ugers selvvalgte orlov, men 6 ugers orlov – det er ikke meget kompetencegivende uddannelse, man kan få på 6 uger, vil jeg sige til arbejdsministeren, og de 6 ugers orlov kan blive den eneste mulighed for uddannelse i et helt år.

Så er der en lille speciel ting, som ikke har haft megen opmærksomhed på sig: Man vil nu fratage kontanthjælpsmodtagerne muligheden for at modtage kursusgodtgørelse, så de skal leve af bistandshjælp. En lille ting, men af kæmpebetydning for de folk, det kommer til at ramme. Jeg kan give et eksempel:

En enlig mor på kontanthjælp forsøger at komme væk fra sin fastlåste situation. Hun vil gerne begynde en uddannelse af kortere varighed, f.eks. et år. Straks møder hun uoverstigelige økonomiske vanskeligheder. Hun skal ud af bistandshjælpen selv svare transport, børnepassning, undervisningsmateriale og øvrige udgifter, der er forbundet med at gå på arbejde eller i skole. Samtidig får hun en presset hverdag,

hvor hun ikke længere har mulighed for at bruge tiden på at finde de billige madvarer, sy eller reparere børnetøjet osv. Hvis man skal overleve for et beløb på omkring 1.300 kr. om måneden, så har den slags ting meget afgørende betydning.

Det er bare et tal på et papir, som bliver nedskrevet i en fart, når man alligevel er fremme med den store kniv, men det er noget, der har en afgørende betydning for de folk, det rammer.

Når man fremrykker aktiveringen, skaber man nogle u hensigtsmæssige problemer for folk, som har løsarbejde eller rettere bare mindre fast arbejde og er afhængige af vejrliget. Jeg vil gennem konkrete spørgsmål undervejs i lovbehandlingen fokusere på nogle fuldstændig groteske situationer, der kan opstå inden for byggebranchen, hvor folk ved den første ledige dag er aktiveringsmodne.

Jeg vil gerne sige til regeringen, at det er helt igennem uklogt, at den fortsætter med at ramme de unge økonomisk med særligt nedsatte dagpengesatser, når de er under 25. Det er uklogt, fordi de unge skal føle sig værdsatte og accepterede og ligeværdige, hvis de engang i fremtiden skal have mod på at ville forsørge de ældre og føle sig ansvarlige over for at indføre et solidarisk velfærdssamfund.

Jeg mener, vi i Danmark har valgt, når vi er 18 år, man kan blive sendt i krig i Bosnien, når man er 18, man kan forsikre sig i en a-kasse, når man er 18, men man har ikke samme ret til at få erstatning for arbejdsløshed, skønt man som 25-årig kan have både børn og alle mulige andre store udgifter.

Man kunne stille spørgsmålet: Hvorfor har regeringen så sat grænsen ved 25 år? Hvorfor ikke 30 eller måske 40? Skal man være 40 år for at blive voksen, eller hvorfor ligger den netop på 25? Hvorfor skal unge, der har taget en uddannelse, kun sættes ned på dimittendsatsen, og de unge, der i forvejen har en baggrund i uddannelsesnederlag og er endt som ufaglærte, få halveret dagpengene? Er der nogen logik i de forskellige former for pisk, man giver de unge? Er det, fordi ufaglærte skal vænnes til at have de dårligste ydelser? Er det det, der er den socialdemokratiske politik?

Sygdom af kortere varighed må ikke længere gælde som død periode. Jeg opfatter nu sygdom omkring 4-6 uger som en alvorlig sygdom, og jeg kan ikke se, hvorfor en mindre operation, et trafikuheld eller skavanker efter arbejdsska-